Sectorial de Persones Grans: Proposta política.

Objectiu del document: Descriure, a partir del debat intern la nostra situació com a persones grans, les nostres necessitats, prioritats, objectius, així com accions i propostes polítiques que hem de dur a terme per assolir un envelliment en benestar, cura, presa de decisions, suficiència econòmica i lliures de maltractament, entre d'altres criteris que indiquen el manteniment de drets de les persones.

Les persones grans i les Polítiques d'Igualtat

1. Introducció

En la nostra societat predomina l'individualisme i les decisions es basen en interessos personals i sovint a molt curt termini. Aquest predomini de l'aquí i de l'ara fa que el nostre col·lectiu, que en aquests moments no està actiu, sigui considerat socialment com a una càrrega i es qüestioni, atiat pel pensament neoliberal, la viabilitat del sistema de pensions. Aquesta visió negativa de les persones grans fa que se'ns discrimini i que aquest menysteniment es consideri normal i assumit socialment (invisibilitzat), fins al punt que molta gent gran també el tingui interioritzat. Aquest edatisme és la raó per la qual les polítiques públiques relacionades amb el nostre col·lectiu estan injustament infrafinançades amb conseqüències molt negatives vers la dignitat i la nostra salut.

La realitat és molt diferent. Les persones grans, a més de la immensa contribució que fem actualment a la societat en la part d'economia reproductiva, del voluntariat... som les generacions que, amb el nostre treball, hem construït el benestar de què es gaudeix actualment. Gràcies a les infraestructures construïdes, al coneixement acumulat que ha permès la incorporació de la informàtica, les tecnologies de la comunicació, la robotització, els avenços mèdics i farmacèutics... s'ha assolit el nivell de desenvolupament que tenim, de tal manera que la productivitat actual és conseqüència del nostre coneixement i treball.

El que es gaudeix aquí i ara no ha vingut del cel, ni és quelcom que es pugui considerar com a garantit i no es parteix de zero, sinó que és el fruit del treball de

les generacions anteriors. Un exercici que la societat i nosaltres mateixos hauríem de fer és pensar com seria el nostre país si la generació jubilada, i la que està a punt de fer-ho no, haguéssim existit.

Davant dels arguments que ens presenten com a una càrrega social hem de deixar d'estar a la defensiva i reivindicar el dret a rebre les nostres pensions perquè hem cotitzat i, a més, perquè tenim dret als dividends del PIB acumulat durant anys i anys per les nostres generacions. I també ens hem guanyat el dret a què no se'ns discrimini, a què se'ns respecti i a exigir una nova mirada de l'envelliment en la societat.

2. Què volem les persones grans?

La legalitat vigent atorga formalment a la gent gran els mateixos drets individuals i col·lectius que la resta de ciutadans i als poders públics l'obligació de promoure les condicions perquè es facin efectius realment.

Volem, doncs, viure amb dignitat, seguretat, autonomia, lliures de maltractaments i de tota manera de discriminació, a tenir accés a l'atenció sanitària i, si ens cal, als serveis socials i, en tot cas, a la participació activa en la societat i a desenvolupar-nos personalment i arribar al màxim grau d'autorealització possible en funció de la nostra voluntat.

El nostre objectiu, en resum, és que es facin efectius realment els nostres drets per tenir una vida el màxim de plena possible.

3. Diagnosi i línies d'acció

Per aconseguir-ho hem de lluitar, per una banda, per tenir garantida la independència econòmica (pensions) i per l'altre contra la discriminació estructural que patim, raó per la qual patim manca de finançament públic que no ens permet tenir els mateixos drets que la resta de ciutadans (Igualtat)

3.1. Pensions Públiques. Present i futur.

3.1.1. El Sistema de pensions

La pensió és l'ingrés mensual vitalici que ens hem guanyat durant la nostra activitat laboral. En els països del Tercer Món, sense pensions públiques ni privades, la manera de tenir ingressos acabada la vida laboral, és tenir molts fills perquè els mantinguin en aquesta etapa de la vida. Aquesta pràctica suposa més pobresa i un creixement descontrolat de la població mundial.

La pensió pública, generada per les nostres cotitzacions socials és una forma d'Estalvi Públic pel futur, amb la garantia de l'Estat, enfront dels fonts de pensions privats, sense les mateixes garanties.

El nostre sistema públic és dels millors, sinó el millor del món, per les seves característiques: Sistema de repartiment. Taxa de reposició, la més alta d'Europa. Caixa única. Pensió de viduïtat vitalícia. Amb 38,5 anys cotitzats una persona es pot jubilar a 65 anys amb el 100%.

Dades de finals de desembre de 2024. Nombre de pensions, 10,28 milions. Pensionistes, 9,26 milions. Nòmina mensual, 12.974 milions. Pensió Mitjana, 1.261,90€.

3.1.2 Efectes de les polítiques en la viabilitat del sistema

La relació cotitzants/pensionistes és de 2,4. Aquesta dada és molt important. Els detractors argumenten que són pocs cotitzants i molts pensionistes. La realitat és que l'augment de la productivitat ho fa viable. Mentre més alta és l'ocupació i els salaris aquest quocient puja. Per contra, durant la crisi de 2008 amb més de 5 milions d'aturats i la pràctica congelació salarial, va caure en picat.

Els ingressos i les despeses estan molt igualades i cal garantir la viabilitat de les pensions.

En aquest moment el plantejament dels sindicats de classe i dels pensionistes és MANTENIR DE PER VIDA EL PODER ADQUISITIU DE LES PENSIONS I QUE S'INCREMENTIN PER SOBRE DE L'IPC LES MÉS MÍNIMES I LES NO CONTRIBUTIVES.

El problema no són les despeses. El problema són els ingressos. Quan hi ha problemes, els governs de dretes **retallen les despeses** i els governs d'esquerra **incrementen els ingressos.**

Durant el govern del PP s'aprovà la Llei 23/2013 de 23 de desembre reguladora del Factor de Sostenibilitat i de l'Índex de Revalorització del Sistema de Pensions. Pretenia retallar la primera pensió i durant uns anys la pujada va ser del 0,25%.

L'actual govern d'esquerres ha pujat l'SMI de forma notable (1.134€ en 2024). La Reforma Laboral que prioritza els contractes fixos entre moltes altres mesures. La Llei de Pensions de 28 de desembre de 2021 que garanteix el poder adquisitiu de les pensions.

Ara comença a jubilar-se la **generació del baby-boom** i aquest govern ha pres mesures de cara als aproximadament 15-20 anys en què s'aniran jubilant més persones que fins ara.

Per fer front a aquesta situació s'estableixen una sèrie de mesures:

- El govern actualitzarà anualment les bases màximes de cotització en igual percentatge que la pujada de les pensions.
- COTITZACIÓ ADDICIONAL DE SOLIDARITAT El Decret Llei 2/2023 de 16 de març estableix que a partir de 2025 als salaris més alts cotitzaran per les quantitats que superin la base màxima de cotització. La proporció entre empresari i treballador serà la mateixa que en les contingències comunes.
- MECANISME D'EQUITAT INTERGENERACIONAL. De 2023 a 2050 s'estableix una cotització finalista per al Fons de Reserva de la Seguretat Social. Per 2025 l'empresari pagarà un 0,67% més i el treballador un 0,13€. Anirà augmentant progressivament fins a 2050 que serà de l'1% i del 0,2%.

Aquestes mesures si la situació econòmica es manté o millora garanteixen els ingressos necessaris. Si empitjora perilla.

3.1.3. El nostre dret a les pensions

Les pensions que rebem no són cap almoina que se'ns atorgui i que se'ns pugui regatejar, perquè no sols és un dret legal (Art. 50 de la Constitució), sinó que l'hem adquirit amb les nostres cotitzacions durant tots els anys de vida laboral activa. Sempre han existit veus neoliberals que les consideren una despesa excessiva i qüestionen la viabilitat econòmica del sistema de pensions. Però aquests raonaments són falsos perquè únicament tenen en compte les entrades i sortides comptables, que no reflecteixen la realitat.

Els històrics superàvits del sistema de pensions

Durant dècades es van produir continus superàvits en el sistema de pensions, que van anar a parar als pressupostos generals, contribuint al desenvolupament econòmic del país. Uns capitals amb els quals s'hauria d'haver constituït un fons des d'un bon començament i que, amb els seus rendiments, ara disposaríem d'una guardiola per fer front a les actuals jubilacions i no es parlaria d'inviabilitat del sistema. Aquest volum immens de recursos, que mai es van comptabilitzar, constitueixen un deute moral en vers els jubilats, que justifica el recurs al finançament amb els pressupostos generals cada cop que sigui necessari.

Els dèficits del sistema de pensions

Part del dèficit atribuït comptablement al sistema de pensions corresponia a les despeses indegudes que haurien d'haver estat finançades directament pels Pressupostos General de l'Estat, i no per les cotitzacions socials, com les prestacions no contributives, les ajudes a la maternitat i paternitat, les despeses de funcionament de la Seguretat Social... que no tenien relació amb el pagament de les pensions contributives.

Aquests imports incrementaven artificialment el dèficit i la necessitat de recórrer al seu finançament des dels pressupostos, que, en aquest cas, sí que eren comptabilitzats formalment com a deute del sistema de pensions, abonant la idea de la seva insostenibilitat i volent afavorir els fons de pensions privats.

La Guardiola de les pensions

Es podia preveure amb molta anterioritat les necessitats de finançament i s'hauria hagut de crear abans el Fons de Reserva de la Seguretat Social, l'anomenada "guardiola de les pensions", però no va ser fins a l'any 2000 quan es va constituir

El seu saldo va arribar a un màxim de 66.815 milions d'euros l'any 2011, però es va quasi buidar del tot perquè s'utilitzava per cobrir els dèficits irreals, perquè incloïen les despeses indegudes.

En conclusió, aquesta guardiola no sols es va constituir molt tard, sinó que es va malbaratar quasi totalment.

El crèdit generacional

A més dels fluxos econòmics comptabilitzats, derivats de les cotitzacions i del pagament de pensions, les generacions actualment jubilades, hem contribuït en molt bona part al nivell de desenvolupament que es gaudeix actualment. El nostre treball, les inversions en infraestructures, les recerques dutes a terme, els descobriments científics i les aplicacions tecnològics, les destreses i els coneixements acumulats... han contribuït a disposar d'una capacitat productiva impensada quan la nostra generació es va incorporar al món laboral. La xarxa d'empreses existent, la formació dels treballadors, els increments de productivitat... i la gran capacitat de generar riquesa és un llegat que deixem a les noves generacions, un crèdit generacional. Crèdit perquè, igual que un crèdit bancari permet disposar d'un capital, en aquest cas deixem el nostre llegat perquè el jovent en disposi per ampliar-lo i continuar desenvolupant la societat per deixar-lo al final a les següents generacions.

Aquest crèdit generacional deixa en evidència als que propugnen un enfrontament generacional, dient que les pensions seran una càrrega insostenible per al jovent, quan la seva capacitat futura de generar riquesa prové del nostre llegat.

Aportacions a la societat un cop jubilats

A més de tot el que s'ha exposat, una vegada jubilades les persones continuem contribuint a la societat en diferents aspectes:

- En considerar-se, de forma força discutible, les pensions com a rendiments del treball, paguem IRPF, contribuint a la inversió i als serveis públics.
- El nostre consum: menjar, roba, cultura, transports..., que s'elevava a més de 150.000 milions d'euros en 2023, segons dades de l'INE, és una part important de la demanda interna que genera més del 10% del Producte Interior Brut, contribuint al manteniment i creació d'empreses i a la generació de llocs de treball.
- La feina que fem el 35% de les persones grans (Estudi “Abuelos y crianza” de Aldeas Infantiles SOS) tenint cura dels nets, durant una mitjana de 16 hores setmanals, forma part del PIB pel cantó de l'oferta. No perquè produïm directament béns i serveis que s'hi incloguin, però sí que permetem que els pares de la canalla puguin treballar jornada completa, que es pot valorar dins del PIB com a un cost d'oportunitat.
- També són molt importants socialment, encara que no es comptabilitzin en el PIB, activitats que duem a terme, com l'educació de la mainada, el suport emocional que fem davant de la poca presència dels seus pares per qüestions laborals, la capacitat d'aconsellar, la transmissió de valors, de les tradicions i de la història familiar..., sense deixar de banda el treball domèstic que estalviem als fills i l'ajut econòmic que els oferim normalment (segons un informe de Educo, una mitjana de 290 euros mensuals en 2015) i, que és molt més intens quan passen situacions de crisi econòmica o familiar, com divorcis, malalties...
- Dins de la nostra aportació a la societat no ens podem oblidar que, amb la nostra activitat de cures, permetem que la natalitat no disminueixi encara amb més intensitat i millorem la conciliació familiar de les parelles joves, sense deixar de banda les activitats de voluntariat social que duen a terme en les associacions de veïns, ONG...

  Per tot plegat, ningú pot qüestionar el dret que tenim a tenir unes pensions dignes.

3.1.4. Davant de les pressions de la dreta, la nostra mobilització

Les pressions des de fora i dintre d’Espanya són brutals. El Banc Mundial. L'FMI. El BCE. Fons privats de pensions. Fons voltor. La Unió Europea que té por de “l’efecte contagi” en els seus països.

A casa nostra s'estan enfrontant els treballadors en actiu amb els pensionistes: “vosaltres cobreu sous baixos i pagueu pensions que vosaltres igual no tindreu”.

La CEOE dient que pagant menys cotitzacions es crearia més ocupació i millorarien els sous.

La Fundació La Caixa no para de fer conferències i publicacions en contra. La Vanguardia també. La consigna és: NO HI HA PROU DINERS PER A PAGAR LES PENSIONS.

A escala internacional els governs de dreta i ultradreta estan actuant en contra del poc estat del benestar que tenen. Milei a l’Argentina. Què farà Trump? A França han congelat les pensions aquest primer semestre. Grècia intervenguda per la UE va baixar un 25% les pensions.

Cal posar la defensa del nostre sistema públic de pensions en el centre de la nostra activitat política. De la nostra organització. Dels sindicats de classe.

LES PENSIONS LES HEM DE DEFENSAR TOTHOM. ELS QUE SOM I ELS QUE SERAN PENSIONISTES.

Les pensions les hem de defensar al carrer i a les urnes. Els majors de 65 anys som el 20% de la població. El 25% del cens electoral i la franja d’edat que més vota.

La nostra tasca ha de ser informar, conscienciar i mobilitzar.

3.2. Igualtat de drets

3.2.1 La discriminació de les persones grans

La discriminació i el menysteniment que patim les persones grans té la base en la imatge social estereotipada amb què se'ns associa: persones desvalgudes, malaltes, dependents, amb dificultats físiques i mentals, incapaces de... En realitat, les persones grans som tan actives o més, socialment i políticament, que la resta de generacions, tan i hem tingut i tenim un important paper econòmic.

Per garantir que les persones grans tinguem els mateixos drets individuals i col·lectius que la resta de ciutadans hem de prendre consciència que el nostre col·lectiu pateix una discriminació estructural i que, com a conseqüència, ens afecta personalment a cadascú de nosaltres. És difícil, però, adonar-se d'aquesta realitat perquè l'edatisme, el menysteniment de la gent gran, està totalment normalitzat, fins al punt que sovint nosaltres mateixos l'acceptem com a natural, patint l'autoedatisme que ens limita i ens fa sentir inútils socialment, amb greus conseqüències sobre l'autoestima i perjudicant greument la nostra salut.

Hem de començar per acceptar que som grans perquè ho diu la nostra data de naixement. No s'hi val ajornar-ho, enganyant-nos creient que encara som joves, pensant que som una excepció amb relació a la resta de persones de la nostra edat i deixar de viure amb una contínua lluita interior sense acceptar la nostra condició de grans.

L'acceptació és la que ens permet tenir una pau identitària interior, que no implica assumir el que marquen els estereotips, sinó tot el contrari formar part d'un col·lectiu divers, però amb uns interessos i una problemàtica comuna, que es reivindica com a persones amb els mateixos drets que la resta de ciutadans.

3.2.2 Lluita per la igualtat

Personal

Un cop acceptada la nostra condició de persona gran és fàcil adonar-se de l'existència de la discriminació estructural que patim, observant el tracte paternalista que rebem, veient l'edatisme que traspuen moltes expressions en el llenguatge parlat i escrit i, també, en els mitjans de comunicació, patint un tracte mèdic discriminatori, que adjudica per principi les molts símptomes a l'edat, impedint-nos renovar el carnet de conduir per la nostra edat -independentment de la nostra capacitat-, impedint-nos participar en funció de l'edat en programes de detecció precoç del càncer de còlon i de mama i un llarg etcètera.

També el detectarem, si analitzem les relacions que tenim amb els altres (família, amics, veïns, companys de partit, empreses, institucions públiques), veient com ens tracten diferent, sovint amb sobreprotecció i paternalisme, com si fóssim incapaços. Un comportament que, encara que sigui de bona fe, en realitat és discriminatòria i perjudica la nostra autoestima.
Per tenir una vida plena i conquerir la igualtat de drets hem de ser bel·ligerants, empoderar-nos i no tolerar els microedatismes i contribuir individualment en el dia a dia a desemmascarar l'edatisme i a sensibilitzar el nostre entorn de l'existència i les conseqüències del menysteniment social que sofrim.

En el cas de les dones grans, la discriminació per l'edat se suma a la discriminació de gènere que pateixen i, aquesta doble discriminació, té greus conseqüències en molts aspectes de la seva vida com la bretxa en les pensions, la doble invisibilització en els mitjans de comunicació i en la societat, l'exclusió dels espais de presa de decisions, un major risc de maltractament, la manca de reconeixement econòmic de les feines de cures...

El moviment feminista fa dècades que està treballant en la sensibilització de la societat i moltes dones grans ja tenen clar les conseqüències del sexisme derivat del patriarcat. Saben que el gènere és una construcció cultural i que han de lluitar contra els estereotips masclistes existents que les continuen discriminant. Les dones grans ja tenen, doncs, un camí iniciat en la lluita contra el sexisme i seran un exemple a seguir en la lluita contra l'edatisme,

derivat d'una altra construcció social, que afecta totes les persones.

Col·lectiva

De la mateixa manera que el feminisme ha esdevingut un moviment transversal que està canviant la percepció del paper de les dones en la societat, visualitzant la discriminació de gènere i lluitant per erradicar-lo, les persones grans necessiten seguir els seus passos per lluita contra l'edatisme.

Cap de nosaltres podem aconseguir individualment gaudir de la igualtat real de drets en una societat caracteritzada per l'existència d'una discriminació normalitzada i, com a conseqüència, plenament invisibilitzada. Necessitem una lluita col·lectiva perquè no existeixin protocols edatistes, com els que es van aplicar a la Pandèmia, perquè les lleis i regulacions no ens limitin la vida, perquè la poca valoració de les persones grans continuï sent la causa de l'infrafinançament dels serveis en les dotacions pressupostàries i de la privatització de serveis com la construcció i la gestió de les residències.
Per tant hem de seguir treballant i impulsant accions en defensa dels serveis públics com a pilar bàsic del nostre estat del benestar.

És essencial, doncs, el treball col·lectiu per unir forces i fer-nos costat, per compartir experiències i idees, per ser conscient del nostre valor social i del potencial, per tal de millorar el nostre autoconcepte i l'autoestima i poder empoderar-nos.

També és imprescindible la lluita col·lectiva per arribar a la igualtat real en la participació política, en la qual sovint se'ns discrimina, arraconant-nos a favor d'una malentesa preeminència absoluta de la joventut, i no es proposen polítiques d'igualtat de drets, referides a les persones grans, limitant-se a l'aspecte assistencial.

Cada vegada som un percentatge major de la població i amb un major sentit crític i veiem que cap partit enlaira la bandera de la igualtat amb relació a l'edat i esperem que el nostre en sigui capdavanter, en la línia proposada per la Resolució presentada per la nostra sectorial i aprovada en la IV Assemblea Nacional.

En cas de necessitar els serveis socials

És cert que en envellir anem perdent facultats, ara bé, això no vol dir que tota la gent gran necessiti els serveis socials o tingui algun grau de dependència, contràriament a la imatge social estereotipada. En realitat, des de la jubilació fins a la mort, sols una minoria de les persones són dependents i, les que arriben a ser-ne, generalment en són durant un període curt de temps.

Quan necessitem l'atenció dels serveis socials, a conseqüència de malalties físiques o mentals, és per a rebre el suport necessari per poder gaudir en igualtat dels nostres drets i aconseguir el màxim de vida plena possible, en funció de les capacitats.

Això no es produeix per l'infrafinançament d'aquests serveis, degut, com ja s'ha apuntat al menysteniment social del col·lectiu de gent gran que és vist com una càrrega i un problema en aquesta societat, malgrat que les nostres generacions són les que han forjat el nivell de desenvolupament i benestar que es gaudeix.

4. Polítiques d'Igualtat

Els poders públics, segons la legislació vigent, tenen l'obligació de promoure les condicions perquè es facin efectius realment els mateixos drets individuals i col·lectius a la gent gran que a la resta de ciutadans.

La mirada estereotipada cap a les persones grans mai ha tingut sentit, però actualment menys que mai. S'estan produint canvis imparables en el nostre col·lectiu. Cada vegada es viuen més anys i es jubilen més quantitat de persones que tenen més consciència de la importància de continuar sent actius i participant en la societat.

Hem de contribuir a destruir els estereotips, lluitant per fer valdre els nostres drets i pressionar als poders públics perquè apliquin polítiques d'igualtat i aconseguir:

4.1 Igualtat econòmica

És imprescindible que les persones grans tinguem la capacitat econòmica suficient,

igual que la resta de persones, per gaudir d'una vida digna amb suficient autonomia econòmica, mitjançant el manteniment del poder adquisitiu de les pensions i increments per sobre de l'IPC per a les pensions mínimes i les no contributives.

En el cas de les dones grans, que no van poder cotitzar els mateixos anys que els homes i que, a més, tenien uns salaris mitjans inferiors, és imprescindible aprofundir en mesures que minimitzin la bretxa de gènere que pateixen en les seves pensions.

Responsable: Ministerio de Inclusión, Seguridad Social y Migraciones.

4.2. Igualtat de drets individuals i col·lectius

Davant de la discriminació estructural que sofrim a nivell individual i col·lectiu que, com ja s'ha mencionat, no ens permet gaudir realment dels mateixos drets i que, no sols té conseqüències en la nostra autoestima i salut, sinó que també és la raó de base de l'infrafinançament a tots els nivells polítics de decisió, és imprescindible que, més enllà de les polítiques assistencialistes, es planifiquin polítiques d'igualtat que combatin l'edatisme i les seves conseqüències.

Aquestes polítiques han d'incloure:

- Sensibilització de la societat de l'existència de l'edatisme estructural i dels perjudicis que representa per a les persones grans, que en casos extrems arriba al maltractament i a la mort. Es considera maltractament l'acció única o repetida, o la falta de la resposta apropiada, que s'esdevingui dins de qualsevol relació on hi hagi una expectativa de confiança i que ocasioni dany o angoixa a una persona gran (Declaració de Toronto 2002).
- Un especial èmfasi en les polítiques d'igualtat per millorar la situació de les dones grans que pateixen alhora una doble discriminació, la derivada del masclisme i la de l'edatisme.
- Fer prendre consciència del valor social de les persones grans pel que han aportat i pel que estan aportant
  *Campanyes per a la millora de l'autoestima i el nostre empoderament

- Fomentar una visió transversal de la nostra problemàtica amb actuacions i coordinació interdepartamental.
- Elaborar una estratègia política a mitjà i llarg termini per canviar la mirada que es té del nostre col·lectiu.
- Combatre la solitud no volguda.
- Planificar les polítiques públiques necessàries per a la desinstitucionalització i, alhora, per a la implantació a les residències, que continuaran sent necessàries, d'un model que tingui en el centre el benestar de les persones, en la línia que s'aprovà en l'Acord del Consell Interterritorial de Serveis Socials sobre criteris comuns d'acreditació dels centres i serveis del Sistema per l'Autonomia i l'Atenció a la Dependència, que no s'està complint.
- Requerir/promoure que les diferents administracions dotin els pressupostos suficients per a que sigui viable dur a terme aquestes polítiques en relació a les persones grans, ja siguin les de desenvolupament personal com de cures.
- La publicació de la llei de les persones grans de Catalunya.

Aquestes polítiques s'han de basar a atendre els drets de totes les persones grans i han d'estar deslligades de les assistencialistes perquè des de Drets Socials el tractament es basa en la “protecció” de les persones desvalgudes i no en el seu desenvolupament personal. Mantenir aquestes polítiques per inèrcia en Drets Socials contribuiria a reforçar encara més la imatge estereotipada del col·lectiu com a una càrrega social.

La direcció general promesa pel president de la Generalitat hauria de dependre, doncs, del Departament d'Igualtat i Feminismes, igual que en depenen les polítiques contra el masclisme i per la igualtat. De la mateixa manera que seria inimaginable que les polítiques contra la discriminació de gènere depenguessin de Serveis Socials, tampoc seria coherent que les polítiques d'igualtat per l'edat hi fossin adscrites.

Responsables: Ministerio de Derechos sociales / Ministerio de Igualdad - Departament d'Igualtat i Feminismes – Regidories de Persones Grans.

4.3 Igualtat en cas de dependència

En cas que, per malaltia física o mental, les persones grans necessitem ajudes per a la realització de les activitats bàsiques per a la vida diària. S'ha d'incrementar els recursos que es dediquen a les polítiques públiques d'atenció a la dependència i a la protecció de les persones grans vulnerables, amb l'objectiu de dotar-los del màxim d'igualtat d'oportunitats possible, dins de les seves possibilitats.

Amb aquests objectiu,s'ha de determinar amb rapidesa el grau de dependència i que s'executi immediatament el Programa individual d'atenció (PIA), amb les corresponents prestacions econòmiques per garantir una vida digna en funció de les necessitats de les persones a partir de la combinació dels serveis: ajuda domiciliària, residències, centres de dia, habitatges tutelats i serveis d'atenció integral en l'àmbit rural SAIAR, transport adaptat...
Responsables: Ministerio de Derechos Sociales, Consumo y Agenda 2030, Departament Drets Socials i Inclusió, Regidories Acció i Inclusió Social.

5. Àmbit d'actuació

Per assolir els objectius enunciats hem de treballar, des de la sectorial de gent gran i des dels grups de la sectorial que treballin a nivell territorial, en aquests aspectes:

* Presentant de propostes des de la sectorial al partit amb relació a la problemàtica de la gent gran i també col·laborant amb les altres sectorials en l'elaboració de propostes de política general.

*Fent el seguiment del compliment de la Resolució aprovada en la IV Assemblea Nacional de Catalunya en Comú, en la que ens comprometíem a:

A) Considerem que l'edatisme és una discriminació estructural que s'ha de combatre amb
polítiques públiques d'igualtat, que sensibilitzin la societat dels seus perjudicis i que empoderin la gent gran.
B) Seguirem lluitarem per incrementar els recursos que es dediquen a les polítiques públiques d'atenció a la dependència i a la protecció de les persones grans vulnerables fins
que els garanteixin una vida digna.

C) Obrirem un debat intern que sensibilitzi l'organització en la discriminació per edat,
inclourem l'edatisme en els plans de formació, vetllarem per l'ús del llenguatge inclusiu
també amb relació a l'edat i tindrem en compte la perspectiva no edatista en les propostes
polítiques i els programes electorals

* Vetllant que es tingui en compte la perspectiva edatista, de la mateixa manera que es té en consideració la perspectiva de gènere, en totes les propostes del partit.

*Impulsar comissions de treball de les persones grans en les executives territorials i locals per debatre propostes sobre les polítiques dirigides a les persones grans.

*Assessorant parlamentaris, diputats, regidors en els temes relacionats amb la gent gran per influir en les polítiques en els governs on tinguem responsabilitat o podem incidir en la presa de decisions.

*Mobilitzant-nos en defensa de les pensions públiques, generant idees i buscant el consens dins de les plataformes.

* Impulsant la constitució dels Consells de les Persones Grans en tots els municipis i comarques.
"Impulsar comissions de treball de les persones grans en les executives territorials i locals per debatre propostes sobre les polítiques dirigides a les persones grans"

29 de maig de 2025